

Проповед 318

Обещания

Прочит: Матей 21, 23 - 32

Скъпи братя и сестри,

1. Въведение. Човек обича да слуша обещания и, според случая, обича и да дава. Ние, хората, обичаме да слушаме обещания - обещания, обаче, които ни се харесват. Така можем да си обясним възхода на най-различни политици и организации или, ако щете, на всякакви продукти. Ние ти обещаваме, че ако правиш каквото ти казваме и купуваш каквото предлагаме, ще получиш каквото искаш. Добрите рекламни агенции в рекламите си казват това, което хората искат да чуят. Добрите политици казват на хората точно това, което хората искат да чуят, и обещават само неща, които хората ще харесат. Такива продавачи, такива реклами, такива политици успяват – да успееш да обещаеш на хората това, което те искат да чуят. Защото, както казва народът, “обещаването не е като даването”. *Един месар имал изключително успешен ден. Продад всичко, което имал в магазина – било му останало едно единствено пиле. Малко преди магазинът да бъде затворен, дошла още една клиентка и за щастие на месаря пожелала да си купи пиле. Той хвърлил последното пиле от хладилника на кантара и казал: “1 килограм и 350 грама” Жената му казала: “Мисля, че ще ми е малко, може ли да ми дадете малко по-голямо”. Месарят помислил, взел пилето и го поставил в хладилника, и после веднага го извадил и го сложил на кантара: “1 килограм и 530 грама”. Жената се зачудила какво да направи, тъй като и двете пилета и харесвали, и казала: “Знаете ли какво, най-добре ми дайте и двете пилета”. Ние обичаме да даваме такива обещания, които да карат хората да ни харесват, и често даваме обещания, без въобще да смятаме да ги изпълним. Даваме ли обещания? Сигурно. Смятате ли да ги изпълните? Сигурно, поне понякога. Изпълнявате ли ги? Да, от време на време. Така се получава понякога в живота ни. Ние даваме обещания, но не ги изпълняваме. Библията ни предупреждава, че това не е поведение, което подхожда на Божии хора. **“Но говорът ви да бъде: Да, да! Не, не! А каквото е повече от това, е от лукавия.”** (Матей 5, 37) Нашите обещания често надвишават “Да, да” и “Не, не”. Днешната притча, тази която Исус разказва, се отнася точно за това.*

1. Водачите на народа. Преди притчата намираме малка прелюдия към нея, която описва религиозните водачи. Това никак не е случайно. Още от самото начало на Евангелието, религиозните водачи демонстрират нежелание да слушат това, което Исус им казва. Те са блестящ пример за това, какво сме ние, хората. След забележителните чудеса, които е извършил, и учението Му, което очевидно води по-близо до Бога, те идват и задават въпрос: **“И когато дойде в храма, като поучаваше, главните свещеници и старейшините на народа дойдоха при Него и казаха: С каква власт правиш тези неща и кой Ти е дал тази власт?”** Този въпрос е глупав. Той е с очевиден отговор. За хората е ясно кой е източникът на тези чудеса. Апостол Яков казва: **“Изворът пуска ли от същия отвор сладка и горчива вода? Възможно ли е, братя мои, смокинята да роди маслини или лозата смокини? Така също не може солена вода да дава сладка.”** (Яков 3, 11-12) Не може резултатът да е изцеление и благословение, и нов живот, а изворът да бъде лош. Това е повече от очевидно. Резултатът от делата на Исус бяха добро свидетелство за произхода на Неговото дело. Фарисеите, религиозните водачи на Израел, не искаха да приемат Исус и затова изкарваха източника на делата Му лош. Те искаха да убедят хората, че независимо от делата Му, той не е от Бога, защото не се вписваше в представата им за Божий пратеник. Хората, които служеха на Бога, трябваше да бъдат официално овластени да правят това. Трябваше да са завършили съответните училища, да извървят съответният път. С

какво право този човек, който не се вписваше в представите им за религиозен учител, говореше и дори изцеляваше и помагаше на хората. Това не се вписваше в духа, който царува в този свят, а именно – да казваш това, което другите искат да чуят. Законниците знаеха от опит – популярност се печели само с обещания, които хората искат да чуят, с двуличие и измама. За да изкара двуличието им на яве, Исус ги подлага на изпит. **“А Исус им отговори: Ще ви задам и аз един въпрос, на който ако ми отговорите, то и аз ще ви кажа с каква власт правя тези неща. Йоановото кръщение откъде беше? От небето или от човеците? А те разискваха помежду си: Ако кажем: От небето, Той ще ни каже: Тогава защо не му повярвахте? Но ако кажем: От човеците, боим се от народа; защото всички смятат Йоан за пророк.”** С този си въпрос Исус постави наяве двуличието им. Законниците казваха това, което хората искаха да чуят. С този въпрос обаче Исус ги постави натясно. Всеки отговор би бил лош, всеки един от двата отговора би ги злепоставил. Затова отговарят по единствения възможен начин: **“И така, в отговор на Исус казаха: Не знаем. И Той им каза: Нито аз ви казвам с каква власт правя тези неща.”** Ние, хората, отговаряме така. По този начин постигаме целите си. Исус изкара налице безхарактерността на религиозните водачи, показва същността на човешкия характер. Тези няколко думи, които Той размени с тях, имат за цел да разкрият човешката природа, да покажат какви сме всъщност, но и да покажат на слушателите на Исус Христос, Кой е Той. Въпросът Му е изключително уместен, защото с Него той насочва вниманието върху предвестника, върху Йоан Кръстител, този, който известява идването на Месията. Йоановият призив: “Покайте се!” е предвестник на Исусовото: “Вярвайте!”. След като изкарва наяве как хората се отнасят едни към други и колко държат на думите и обещанията си, а също и как обещават и говорят, Исус Христос показва какъв трябва да бъде истинският път и отношение.

2. Притчата. Притчата е насочена към юдейските водачи. Те вдигат шум, показват на хората около себе си, че уж работят, дават големи обещания, но всъщност не правят нищо. Полагат усилия, повече в думите и обещанията, а малко в изпълнението и във верността. Тази притча е насочена към юдейските водачи, но говори ясно и на нас. В притчата са описани ясно два образа, двама сина – този на отказващия, но разкайващ се син; и на съгласния, но не изпълняващ. Два образа, които са различни от началото до края на притчата. Както и в притчата от миналата неделя, лозето символизира народа на Израел, а синовете – хората, които са призвани да работят за спасението на този народ. Тази притча ни говори и за пътя към вярата, за слушането на Божия глас.

2.1. Спонтанното “не”. **“Един човек имаше двама сина; отиде при първия и му каза: Синко, иди, работи днес на лозето. А той отговори: Не искам; но после се разкая и отиде.”** Отговорът на първия син изглежда обезкуражаващ. Особено за един баща. Когато си отгледал един син, ти очакваш той да изпълнява това, за което си го помолил. Затова и отговорът: **“Не искам”** изглежда обезкуражаващ. Помислете си как родителите реагират, когато децата им кажат: Не искам. Ядосват се, крещат, понякога се стига и до пердах. Това е изразът на разочарованието, което изпитват. В тази притча не виждаме никакъв израз на разочарованието на бащата, но е сигурно, че имаше такова. Разривът с децата винаги води до болка и разочарование. И макар това да не се казва в притчата, то е ясно от нашия живот и разрывите, които ние преживяваме. Важно е да изтъкнем и още нещо. Зад това „не” може би се крие една реална преценка на ситуацията. Да работиш на лозето означава да се подложиш на жегата, да впрегнеш всичките си сили и време, да пренебрегнеш собствените си планове, или пък да пренебрегнеш нещо, за което смяташ че е по-важно за вършене. Да отидеш да работиш на лозето означава в някаква степен да се пожертваш и да пожертваш собствените си желания и мечти. Така че този брат виждаше реално ситуацията и знаеше, че ако каже „да”, то тогава ще му се наложи да излезе от удобното си място и да отиде под лъчите на палещото слънце, за да работи. Затова каза “не” – това не е за мен, аз не съм за тази работа. Така е и с работата на Божията нива. Който осъзнава колко сериозно е предложението да следваш Бога и да работиш там, където Той те изпраща, да пожертваш себе си, за да отидеш след Бога и да вършиш Неговата воля, не може да каже лесно “Да”. Да тръгнеш с Бога не е лесно решение. Да тръгнеш с Бога е решение, което ще промени целия ти живот. Затова понякога е по-добре да кажеш “не”. Този, който съобразява и знае сериозността на положението, не отговаря лекомислено и бързо с “да”. Исус Навин, когато предаваше завета на своите последователи, събра целия народ и предаде завета за следването на Бога: **“И така, сега бойте се от Господа и Му**

служете с искреност и истина; и махнете боговете, на които служеха бащите ви отвъд реката и в Египет, и служете на Господа. Но ако ви се види тежко да служите на Господа, изберете днес на кого искате да служите - на боговете ли, на които служеха бащите ви отвъд реката, или на боговете на аморейците, в чиято земя живеете; но аз и моят дом ще служим на Господа.” (Исус Навин 24, 14-15) И от тези думи, които са завещанието на Исус Навин, е ясно за какво става въпрос – да се следва Бога и да се работи на Неговото лозе е предизвикателство, затова е разбираемо, че този, който стои пред този избор и осъзнава сериозността на положението, може да каже “не”. В този случай, както и в историята на следващия брат, е ясно, че не трябва да се гледа как започва историята, а как завършва. В този случай историята завършва добре – този брат, макар и да съзнаваше колко трудно може да му бъде, се разкая и се върна, за да работи на нивата, за която Бог го беше призовал. Тази история е историята на искрения човек, който е готов да си върши работата добре, стига да е по силите му.

2.2. Послушното “Да”. Вторият брат е също така интересен образ. Той е пълна противоположност на брат си: ***“Отиде и при втория и му каза същото. А той отговори: Аз ще ида, господарю! Но не отиде.”*** Много хора на този свят предпочитат да получават отговор “Да”. Всеки родител е доволен да чуе тази дума от децата си. “Да” е прекрасна думичка. Но тя е най-хубава, ако се изпълнява това, което е обещано. Пред тази история има няколко варианта. На първо място този човек вероятно остана недоразбрал. Той каза “да”, защото всички казваха “да”, казваше “да”, защото знаеше колко много ползи може да му донесе един положителен отговор, или колко благоразположен може да бъде баща му, ако научи и разбере, че синът му е готов да му служи. Второто е, че този човек не знаеше какво го очаква на нивата. Не знаеше колко сериозно е положението, не знаеше, че ако тръгнеш по този път, връщане назад няма. Вероятно той се приближи до лозето и само като видя каква усилена работа кипи, се отказа. Третата възможност е този човек да каза “да”, само защото той казваше “да” на всички и на всичко в този свят. Има такива хора, които опитват от всичко, което им се появи на пътя. С такива хора е изпълнен този свят, при всяка следваща реклама и продукт – те казват “да”. Има такива хора и по отношение на вярата. Те казват “Да, ще следваме Бога”, но не знаят какво означава да вярваш - наричат се християни, но не знаят какво означава да си християнин. Народи като нашия, които се наричат християнски, а не знаят какво е направил Исус Христос за тях. Такова поведение е недопустимо. Затова и Исус Навин учи своите сънародници, а и Исус учи народа около Себе Си, че е важно да се поеме тази отговорност. Фактът, че Исус Христос Се е пожертвал, че е пролял кръвта Си, трябва да ни накара да бъдем действени и да сме верни. Да не бъдем християни просто на думи, а с живот, който живеем за Божия слава. Няма нужда да обещаваме нещо, което не можем да изпълним. Бог не иска да бъдем християни на думи, а на дела (Яков 1:22). ***“Бъдете и изпълнители на словото, а не само слушатели, да лъжете себе си.”*** Излъганият в крайна сметка не е собственикът, а е самият син.

2.3. Не е късно! Най хубавата част в историята ни показва, че Бог няма чувство на наранена гордост. Бог е готов да приеме всеки един, даже и да му е отказвал, даже и да му е казал “Не”. Промяната на плановете и на двамата братя е показателна за човешката природа. Ние сме такива, обещаваме, но не изпълняваме. Бог обаче не се колебае: Бог толкова възлюби този свят, че не иска да погине нито един човек, но да се спасят всички; той копнее да сме при Него ***“нито височина, нито дълбочина, нито кое и да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христос Исус, нашия Господ.”*** (Римляни 8:39) Бог ни обича толкова много, че не иска нито един човек да остане далеч от Него, Неговата любов няма граници. Тази история напомня на завръщането на блудния син: (Лука 15, 22-24) ***“Но бащата каза на слугите си: Бързо изнесете най-хубавата премяна и го облечете, и сложете пръстен на ръката му и обувки на краката му; докарайте угоеното теле и го заколете, и нека ядем и се веселим; защото този мой син беше мъртъв и оживя, изгубен беше и се намери. И започнаха да се веселят.”*** Завръщането на всеки един човек при Бога, колкото и бавно да е ставало и да става, е повод за радост на земята и на небето. Важно е да запомним: Никога не е късно да се върнеш при Бога, Той те чака с разтворени обятия и е готов да приеме всеки един, който се връща при Него. Бог ни е дал живот и право на избор; в голямата си милост, Той не се задоволява с това, а продължава да ни търси, за да ни спаси.

4. За нашите обещания. Тази притча би имала смисъл за всеки един от нас, само ако ние прочетем смисъла в нея, а именно, че целта на човешкия живот не е да живее далеч от Бога, а с Бога и да е на Неговото лозе. Човек е предназначен да живее близо до Бога, там той може да се чувства у дома си, а смисъл на живота си може да намери само вършейки това, което Бог иска от него. Този избор - да бъде с Бога или не, стои пред човека още от напускането на едемската градина и човек трябва да го направи. И пак – ако изберем да следваме Бога, но това няма ясни практически последиствия в живота ни, това не означава, че сме Го избрали. Да следваш Бога означава да живееш по Неговите повели и да вършиш Неговата воля. В противен случай ще останем в положението на втория син, който даваше обещания, но не изпълняваше. Следването на Бога не се състои само в думи, но и в живот, който отговаря на описанието последовател на Бога. *Имало едно време голям планински склон, на него гнездо, а в гнездото четири яйца. Един ден станало голямо земетресение. Едно от яйцата се търкулнало надолу по планинския склон и стигнало до ферма за птици. Кокошките решили да се погрижат за яйцето и затова то се и излюпило там. От яйцето се излюпило красиво орле. За жалост то било отгледано като пиле и скоро само повярвало, че е такова. Обичало дома си и семейството, но вътре в себе си чувствало, че не е създадено за това – духът му искал повече от това просто да стои във фермата и да чака храната си. Един ден, докато си играело във фермата, видяло няколко силни орли, които се реели високо над него в небето. “О, казало то, колко много искам, да се рея като тези големи птици.” Другите пилета се затъркаляли по земята от смях: “Няма как да стане. Ти си пиле, а пилетата не могат да летят.” Орлето продължило да гледа към своите истински роднини и да мечтае да бъде с тях. Но всеки път, когато заговорело за това, другите му се присмивали. И така орелът се научил да вярва в това, което другите му казвали, и продължил да живее живота си като пиле до края на живота си.* Човекът става такъв, какъвто вярва че е. Ние не сме създадени да живуркаме в този живот, борейки се и очаквайки само насъщния си хляб. Човек е създаден да живее с Бога. Всеки един от хората по тази земя знае – този живот не е всичко. Има нещо много повече от това. Ние не сме създадени за тази земя, а да се реем в облаците и да бъдем с Бога. И в този живот имаме избор, който трябва да направим рано или късно. Ние, хората, обаче имаме слабостта да живеем ден за ден, не виждайки краткостта на живота и неяснотата на бъдещето. Бог иска ние да сме с Него и това е повече от ясно. За нас остава да вземем решение. И това не означава просто да се родим в християнска държава, или да се наричаме християни, или пък да кажем „да” на Бога. Думите не струват, ако не са подкрепени с дела. Колкото и да убеждаваме Бога, себе си и околните, че сме вярващи и че ще следваме Бога, ако не променим живота си и вярата няма практическо отражение в живота ни, ние сме в ролята на втория брат, който само обещава, но никога не изпълнява. Ние често сме в тази роля. Обещаваме на Бога какво ли не, но някак не искаме да нарушаваме комфорта и спокойствието си. Мечтаем да сме високо в небесата, но мислите ни са насочени към земното и към ежедневието. И както онзи орел, не успяваме да чуем гласа на сърцето си. Едно е ясно: **“Бог е любов”**, Бог ни обича и е готов да ни приеме, за да сме част от Неговото царство. Ние обаче трябва да започнем да живеем според Неговата воля. Ние често сме отказвали да живеем според Божиите изисквания и нормативи, обещавали сме много, а сме изпълнявали малко. Време е да се променим. Намирането на Бога е като завръщане у дома. То не означава да правим нещо ново и неестествено, а напротив, означава да живеем живота си по най-естествения начин, защото човек е предназначен да живее в общение с Бога. Животът далеч от Бога е неестествен и тежък, да намериш Бога и да вървиш по пътя на вярата не е тежко, то е като завръщане у дома. Бог е направил всичко за нас, Той е отворил широко вратите на спасението за човека чрез Исус Христос. Исус е умрял на кръста за всеки един от нас, поел е всеки грях и срам и мъка, направил е всичко възможно да сме с Него в небето. От нас се очаква да кажем “Да” и да тръгнем по пътя, който Бог ни е призовал да извървим. Това понякога е трудно, защото хората ще се опитват отново и отново да ни убедят, че този живот не е за нас, че ние сме пилета, а не орли. Ако човек погледне в сърцето си и душата си ще знае – Аз съм създаден да живея с Бога. Ако осъзнаете това, ви остава само да следвате Бога и да сте Му верни. Престанете да казвате и да вършите това, което хората очакват от вас, а започнете да вършите Божиата воля и да правите това, което Той иска от вас. Тогава от плещите ви ще падне голям товар и ще бъдете такива, каквито трябва да бъдете – хора, създадени по Божий образ и подобие, за Божия слава. Амин.